

ды, очитѣ на графиниѣтъ, които разслабвахъ всичкитѣ му сили. И когато гледаше умственно кръстятъ на пѣкой отъ мученицитѣ Поляцы, стлѣбцитѣ на бѣсилото му ся прѣдставяхъ като двѣ нѣгокаплющи рѣцѣ, които ся сплитахъ любовно около шиѣктѣ му. И когато бълнуваше покрититѣ съ снѣгъ Сибирскы пустыни окървавены съ кръвѣтъ на Поляцитѣ мученицы, пятната отъ кръвѣтъ сякашъ че оживявахъ, и струваше му ся че вижда устны ружаны, устнитѣ на проклетѣтъ графиниѣ, които примамвахъ неговитѣ, и благополучіето и наслажденіята които го очаквахъ въ Женевѣ распаляхъ всичкото му тѣло.

Напусто ся бореше като бѣсенъ срѣщу туй немилостиво отмѣстяваніе. Напусто си бѣхтяше челото съ двѣтѣ си бушници, напусто ся мѣстяше, напусто ся озърташе на всякъдѣ, и заничаше подѣтъ, ту стѣнитѣ ту къмъ воздухѣтъ; защото на всякъдѣ срѣщаше привлекателнитѣ очи на Графиниѣтъ, на всякъдѣ виждаше рѣцѣтъ и обаятелното ѣ усмихваніе.

Най послѣ тази отчаянна борба съ умѣтъ му го омалѣмоши много. Главата му вече